

Femte roten, tomt 62

Kvarteret Kronobageriet

Artonde roten 1637–57v

Hörnet mellan Östra Hamnens

Nionde roten 1657h–70

östra sida och Norra Hamnen

Johan Adriansson R18 5.62

1646, 1648: 5 mtl, 1647, 1651–52: 4 mtl, 1649: 3 mtl

Johan Adrianssons Enkia R18 1653: 3 mtl, 1654: 4 mtl

Johan Adriansson tillhörde släkten Bann (Band). Hans far *Adrian Johansson Band* var av holländsk börd och vann 1600 burskap i Nylöse, där han gifte sig med en borgmästaredotter. Se Almquist (I:11) om hans öden före Göteborgs anläggning: hur han under kriget med danskarna 1611 måste fly till Karlstad, hur han 1614–19 bodde i Mariestad med hustru och barn samt 1619 flyttade tillbaka till Nylöse, där han 9 juni samma år blev rådman. I Göteborg var han rådman 1621–30. Hans hustru *Ingrid* var svensk och ingendera av dem tillhörde Christine församling. Antagligen var han bosatt vid Lilla Torget i 5.45, där enligt mantalslängden hustrun bodde 1637–52. Enligt borgarlängden 1639 brukade hon ”inne- och uthandshandel”. Sonen Johan står före flytten hit i nära anslutning till henne i längden. Han hade flera kända syskon: brodern *Adrian Adriansson Band*, borgmästare i Lidköping, *Nils Adriansson*, handelsman i Göteborg (se 4.27 v) och systern *Maria Adriansdotter*, gift *Jacob Svensson* (se 4.35).

Själv blev Johan Adriansson Band en icke alltför framgångsrik handelsman och lämnade mest skulder efter sig enligt efterträdaren i äktenskapet. Han omtalas följdriktigt mest i affärstvister i synnerhet 1652, då svårigheterna hopade sig.

Johan Adriansson, skrev i en obligation 24.8.1643, att han 1642 och 1643 hade lånat 180 skepund stångjärn av sin svärfader *Henrik Eilking* (d.ä.), varför han till honom pantsatte sina två gårdar belägna ”mellan” *Bartel Larsson vid lilla hamnen*.

Christian Meijer och Johan Adriansson skulle enligt beslut den 18.2.1652 i underrätten tillse om de inte själva kunde förlikas om sina stridiga räkningar.

Hendrich Glader vände sig 1652 genom *Christian Meijer* mot Johan Adriansson, som den 27 februari detta år begärde uppskov med betalningen en vecka, då hans fullmäktige blivit sjuk. Målet angående den stridiga skuldfordran mellan *Jacob Hambroch från Hamburg* (genom *Christian Meijer*) och Johan Adriansson uppskötts i underrätten den 14 maj samma år eftersom Johan Adriansson begärt uppskov till dess hans sjuka hustru blev bättre. Själv fordrade han det året (genom *Joen Arfweds*) i underrätten den 7 juli 1) *Joen Henriksson* på 23 dr 14 öre kmt, som Joen Henriksson förmenade delvis vara betalda; 2) *Lars väktare* på 23 dr kmt, vilken skuld Lars Wäktare erkände. Han säger dock att Johan Adriansson till sitt behov hade fått kött ur hans slaktarbod. Parterna skulle konferera om sina räkningar.

När *Christian Meijer* i underrätten den 14.7.1652 skulle möta Johan Adriansson var denne själv sjuk Johan. Adriansson (fullm. Harald Bengtsson) fullgjorde inte rättens åläggande till honom

den 18 augusti att i egen person söka sin vederpart Jacob Hambroch. För tre gånger, som han varit citerad av rätten och av tredska inte inställt sig, dömde underrätten den 17.9.1652 att han för varje stämmingsförsittande skulle betala 12 öre smt enligt rättegångsordonantian. Uteblev han en gång till skulle rätten straffa honom med böter, som den fann skäligen.

Gode män *Mårten Dreijer* och *Didrik Strokirck* förordnades den 20.4.1653 av underrätten till att likvidera några stridiga räkningar mellan parterna *Fredrik Rampsdopt från Lübeck* och *Johan Adriansson* genom sin tjänare).

Att Johan Adriansson avled sommaren 1653 framgår av följande: *Gilies Arnout* fordrade i rådhusrätten den 23.6.1653 av Johan Adriansson Bann summan 136 fl. 10 S för köpt humle efter obligation den 10.1.1649. Johan Adriansson erkände genom sin tjänare skulden och ville betala Arnout med samma humle, varmed Arnouts fullmäktig Christian Meijer inte var tillfreds. Johan Adriansson dömdes att betala skulden och rättegångsexpenserna med penningar.

Den 12.9.1653 begärde sal Johan Adrianssons efterlätna änka inventering vartill *Börge Bengtsson* och *Olrigh Steinkampf* utsågs. Den 27.12.1654 gifte avlidne Johan Adrians änka Christina Eilking om sig med

Mr Sivert (Volckwart 5.62

1655: 4, 1656: 14.16, 1657:7.16 (IX), 1657h: 7.16, 1658: 16, 1659–61: 5½, 1662–63: 3, 1665–70

Varför han ges titeln mästare är obekant: han tycks ha verkat som handelsman.

Handelsinspektoren Jöran Rump anklagade ex officio vid rådhusrätten den 18 febr.1656 *Sigward (Sivert) Volckwart*, *Olivier Pittersson*, *Dawid Matzen*, *Michel Spelman*, *Hans Horn* och *Sara Holtsager* (Hollsakere), vilka emot förbud och ordinantia hade brukat hustapperi och sålt vin stop- och kannvis. Han visade prov på vars och ens försäljning, eftersom han hade köpt vin i deras hus på det de måtte övertygas så mycket säkrare. De åklagade kunde inte neka till att vinet hade kommit ur deras förråd men den ene föregav, att han hade lov att sälja, den andre att han hade sålt bara denna enda gången, somliga gav skulden på tjänstefolket och visste ingenting om, vad som hade skett.

Mest ursäktade sig Sivert Volckwart med att han bedrägligt förletts av inspektorens utskickade, som han avvisat två gånger. Denne kom icke dess mindre igen en tredje gång och hade då begärt att bara få köpa ett halvt stop till en sjuk människa. Volckwart besvärade sig högeligen över att han lurats i en sådan fälla och sade, att Rumps utsände sålunda icke hade "redeligen omgått" (umgått, handlat) med sin nästa som en ärlig man.

Jöran Rump sade, att Sivert Volckwart kunde aldrig så högt "enskylla" (ursäkta) sig, det var verkligen inte första gången han sålde vin på det sättet. Volckwart hade ofta förr sålt både stop- och kannvis. Vardera av de svarande dömdes efter ordinantian att böta 40 m smt för att de emot den 4 punkten i handelsordningen och Svea Rikes skrivna lag hade tappat vin stop- och kannvis. Och sedan betala 20 dr smt för tunnan de hade tappat ur. Vinet borde efter ordinantian utslås ur källarna.

(I 1734 års Handelsbalk 4:1 formulerades lagen så: "Ej må ock then, som handlar i gross med Win och andra fremmande drycker, sälja i mindre käril, än halft anckar. Säljer han något i mindre, hafwe det förbrutit, eller böte så mycket som thet wärdt är.")

Sivert Volckwart fick som lån hand om en stor del av sin omyndigförklarade svåger *Jöns Eilking*s arv och när det 1667 blev krav på återbetalning beslöt magistraten att låta hålla Sifwert Volck-

warts hus ”offentligen falt” genom ett anslag (”sedel”) som skulle sättas på det i magistratens namn. Den 6 maj hade Sivert V. ännu ej funnit någon köpare till gården. Han begärde värdering av gården och beklagade, att han inte kunde bli kvitt Jöns Eilkinges arvspretentioner, fast han var solvent.

Burggreven *Norfeldt* rådde då rätten att skaffa reda pengar för Jöns Eilkinges arv. Han berättade att sal *Wälb Blixencrona* hade måst leverera sina pupiller *Rosencrantzarne* reda pengar och själv behålla ett stenhus, som han hade tagit i pant för deras arv. Om rätten skulle binda den omyndige vid huset, något som ej vore billigt, så kunde det hända, att rätten finge ett brev från hovrätten, som ej skulle ljuda väl i öronen. Jöns Eilkinges arv hade Sivert Volckwart erhållit genom (svåg-rarna) *Johan Eilking*, *Johan Ellers* och *Henrik Eilking* och obligationen hade (svågern) *Jacob Herwegh* hand om. På tillfrågan om Sivert Volckwart trodde sig kunna erhålla 2 600 riksdaler för sitt hus, sade han sig bli tillfreds med hur högt eller ringa som det komme att värderas till.

Inte förrän 1671 – efter branden 1669 – fann gården en köpare. Då lagbjöd tullnären Erik Berg en tomt som han för 2 700 riksdaler hade köpt av Mr Sifwert Volckwart för 2 700 riksdaler och som var belägen ”östan lilla hamnen mellan Oluf Simonssons gårdar på bägge sidor” och som endast var värderad till 825 rdr.

Mot lagbjudningen protesterade *Nils Ericsson* (målare) på sin hustrus och hennes syskons (Johan Adrianssons barns) vägnar. Den 9.10.1671 hävdade Nils Ericsson, att styvsvärfadern Sivert Volckwart borde tillhållas att inlägga svenska skrifter i svensk stad och rätt. Volckwart återopade då stadens privilegier. Samma dag visade Sivert Volckwarts svärson *Jürgen Schwartzkopf* som ombud för tullnären *Eric Berg* dennes cautionsskrift för 600 riksdaler som kunde utgöra styvbarnens arv i gården. Enligt Sivert Volckwart hade inte styvbarnen erhållit något arv efter fadern. Hans hustrus ekonomiska tillstånd efter konkursen och före deras äktenskap var så slätt, att inget av hennes barn hade någon hel skjorta på livet och när en måltid var avslutad visste hon inte hur hon av egna medel skulle kunna skaffa mat till nästa. Då började Nils Ericsson att uppräknat några förgyllda silverskedar och annat, som hans svärmoder skulle ha innehaft efter konkursen. Sivert Volckwart blev då misslynt över att Nils Ericsson till såväl Volckwarts och barnens vanheder och deras moder till evig skam på hennes döda mull skulle oförskyllt påbörda henne, som skulle hon ha bedragit sina kreditorer med en falsk cession: såvitt Volckwart veterligt var hade icke några sådana saker varit kvar i huset efter konkursen.

Den 16.11.1671 inlämnade Nils Ericsson ett inventarium över gamle Henrik Eilkinges och hans hustrus kvarlåtenskap, varav även Volckwart ägde en kopia och varmed Nils Ericsson ville bevisa att barnen hade tillfallit något, som de hade att ärva såväl efter fadern som modern och att det inte var så att de *efter* faderns död ärvde något som investerats i huset och som tillika med huset lagts i aska 1669. Enligt Nils Ericsson skulle en stor summa pengar ha kommit styvbarnens föräldrar till arv efter det att inventarium hade inlagts i rätten medan deras fader ännu levde. Enligt honom hade modern *Kerstin Eilking* fått behålla *stenhuset* ograverat sedan kreditorerna fått sitt. Volckwart svarade att ingen penning hade ärvts medan Johan Adriansson levde och alltså tillfallit barnen, utan hans hustru Kerstin Eilkinges moder hade lånat henne sammanlagt 3 650 riksdaler till att avbetala sina kreditorer med och lösa till sig huset. Det var mer än huset var värt. Sedan han genom äktenskapet blev stenhusets ”ägare och dominus” inköpte han ”väl hälften till stenhuset upp bak i gården förutan trossningar och loftens fördubblingar”, som han hade bekostat och fullbordat. Enligt uppgifter den 27.11.1671 uppfördes gamle Henrik Eilkinges egendom till 40 347 riksdaler 22 öre. I bouppteckningen gjordes Kerstin Eilking skyldig 3 649 riksdaler 5½ öre till sterbhuset som drogs från hennes arvslott på 5 109 riksdaler 44 öre. Jöns Eilking fick mer än nå-

gon av sina syskon, nämligen 5 205 rdr 13 öre vid arvdelningen 1655, alltså efter Johan Adrianssons död. Nils Eriksson begärde att hans styvsvärfader skulle visa det inventarium över all hustru Kerstin Eilking's egendom som omtalas i det fribrev, som gavs henne av magistraten 4.12.1654. – Arvskiftet efter gamle Henrik Eilking hade övervarits av rådmän *Anders Gunnarsson* (Arfvid Gudmundsson?) och delvis av rådmännen *Anders Amundsson* och *Weddich Dellinguhsen*.

Den 17.1.1672 beslöt rätten, att lagbudningen av Sivert Volckwarts tomt, som var försåld till tullnären Erik Berg, skulle få fortsätta eftersom både tvisten med Jöns Eilking's efterleverska och den med styvbarnen var avgjord. Fastebrev beviljades den 9.9.1672.

Mäster Sifwert Volckwart begravdes den 9.11.1673, 62 år gammal. Det berättades i magistraten den 12.3.1674, att hans änka Maria Hansdotter efter hans död hade måst avträda sin egendom till kreditörerna. Barberbaren Jürgen Schwartzkopf protesterade i magistraten den 7.5.1674 mot att hans svärfader Sivert Volckwart mot någon försträckning hade överlåtit sin grav i Tyska kyrkan till *Jürgen Hansson*.

Samuel Isaksson

1673–75, änkan 1676–77

Han bodde 1668–72 vid Drottninggatan (se 4.27). Uppenbarligen har tullnären Erik Berg omedelbart efter det han fått fasta på hörntomten överlåtit den på Samuel Isaksson. Redan den 19.6.1674 berättar nämligen landshövding *Henrik Falkenberg* att Samuel Isaksson för byggnad av tvenne hus, åtskilda av en stor välvd portgång ("wäll ett huus tillhopa") hade erhållit 1 000 d smt. Det ena huset var 19 1/4 alnar brett till torget och lilla hamnen och 18 1/2 alnar in åt gården och det andra var 23 alnar brett till Stora hamnen och 10 3/4 alnar in åt gården. När Falkenberg skrev sin rapport torde Samuel Isakssons hus vara färdigbyggda. Det fanns välvda källare under båda husen och de var liksom flertalet vid denna tid byggda stenhus två våningar höga.

Samuel Isaksson utsågs den 22.11.1672 att tillsammans med *Henning tenngjutare* avlösa *Matthis Assmundsson* och *Torkil skräddare* från uppdraget att gå med pungen i svenska kyrkan vid midsommartid 1672 och inneha sysslan till jul. Magistraten omtalade i ett brev daterat 3.10.1673 att borgerskapet klagade över att *Pehr Håkansson* i Jönköping bedrev järnhandel i Värmland, tidigare i sal *Söfring Nilssons* namn och nu genom sin måg Samuel Isaksson. Den 23.11.1674 tvistade Samuel Isaksson på sin svärfader Pehr Håkanssons i Jönköping vägnar med *Anders Barck* i Vänersborg angående faktoripengar för järn.

Den 2.12.1675 besvärade sig Samuel Isaksson över *kyrkvärden Anders Hansson*, som inte ville till Samuel Isaksson överlåta det stolrum, som *Bengt Olofssons* hustru hade avstått vid sitt bortflyttande från staden.

Samuel Isakssons hustru Margareta Wetterhamn gifte efter hans död om sig med handelsmannen Casper Poppelman. Hennes far Peder Håkansson (död 1691) var Jönköpings förnämste handlande, arrendator av stadskällaren där, kommissarie riksdagsman i Halmstad 1678 m.m. Modern *Margareta Stormhatt* var dotter till faktorn vid Jönköpings gevärsfaktori *Göran Sylvestersson*. Två av hennes bröder *Lars* och *Anders* adlades *Riddermarck* och en tredje *Ridderström*.

Casper Poppelman

köpman 1678–81

M1678: 1 tomt

Casper Poppelman, som var svåger till Henrik Eilking senior, omtalas den 25.9.1667 som dennes utskickade tjänare (i ärende mot *Olof svärdfejare*). Han utsågs till bisittare i underrätten 6.5.1678.

Magistraten berättade i ett brev daterat den 10.12.1692 (Ba:7) att handelsmannen Casper Poppelman nyligen var död och att rådman Henrik Eilking och *handelsmannen Magnus Pedersson* hade begärt förmyndare för de efterlämnade barnen. Den 24.6.1693 företogs bouppteckning efter såväl Casper Poppelman som hans avlidna hustru Margareta Wetterhamn. Arvingarna var två döttrar i Margareta Wetterhamns äktenskap med Samuel Isaksson *Brita Catharina* och *Margareta Samuelsdöttrar* och Casper Poppelmans och Margaretas fem barn: *Johan Samuel Poppelman*, *Henrik Poppelman* och döttrarna *Catharina*, *Anna Maria* och *Emerentzia Poppelman* (bou efter den sistnämnda 31.3.1712). G m regementskvartermästare *Gabriel Bergman*, som kallas kapten, när han måste låta begrava ett barn i D 9.11.1716 och en son 9.12.1719). Ett av dessa sju barn lovade rådman Henrik Eilking att taga till sig och försörja i sitt hus. 29.4.1693: Makarna Poppelman efterlämnade hus o tomt vid Stora Hamnen 3 000 d smt samt skattegården Högen i Askim. Omtalas kontoret, stora stugan, salen, skrivkammaren, innersta kammaren och boden (Berg II:4–10, 75.). Det framgick i juni 1693 att Caspar Poppelman 1685 hade lånat av *hauptmannen Lars Bange*.

Magistratsprotokollet den 11.7.1695 omtalar att Margareta Pedersdotter (Wetterhamn) år 1680 hade tillskrivit sin broder riddarhusfiskalen ädel och välborne Lars Riddermarck och överlämnat dokument angående förskott till Kungl. Maj:t och Kronan. Eftersom Lars Riddermarck var barnens äldste morbroder ville han disponera systemens kronofordringar. De omyndiga barnen var i Jönköping hos Herr Riddermarcks moder och en son hos hans bror i Lund i kost och uppehälle. För första kullens barn var Magnus Pedersson förmyndare. En av döttrarna i äldsta kullen (*Brita Catharina*) var redan gift med handelsmannen i Jönköping *Magnus Ståhle* och ”stod under sin mans våld och lydno”.

Enligt Göteborgs magistrats registratur 1696 skulle handelsmannen Magnus Ståhle och förmyndarna för barnen på båda sidor (Samuel Isakssons och Casper Poppelman) *Magnus Pehrsson*, *Nils Pehrsson* (Sahlgrens stamfar) och *Oluf Pehrsson (Ekmarck)* komparera den 2.11.1696 mot sal rådman *Anders Henrikssons* änka *Ingrid Andersdotter* som sökte betalning för en obligation utgiven av sal Samuel Isaksson till framlidne rådman *Arfwed Gudmundsson*.

Magnus Ståhle och hans svägerska Margareta Samuelsdotter sålde 1697 (enl AIIa:1) tomt och stenhus på Östra Hamngatan på hörnet på södra sidan mot Stora Hamnen och på västra sidan mot lilla hamnen mellan rådman *Olof Simonssons* f.d. gård i norr och dess bakgård i öster. Köpare var handelsmannen Olof Persson, som uppbjöd köpet den 14.6.1697 och priset var 2 400 daler caroliner. 14.6.1697 första resan lät handelsmannen Oluf Persson lagbjuda en tomt och stenhus vid Östra Hamngatan på hörnet på södra sidan emot Stora Hamnen och på västra sidan åt lilla Hamnen emellan rådman Simonssons för detta gård å norra och dess bakgård å östra sidan, som han köpt av Magnus Ståhle och dess svägerska Margareta Samuelsdotter för 3 000 d smt.

Handlanden Johan Funke,

som 1697 hade köpt hus och gård norr härom vid Östra Hamngatan, klandrade handelsmannen Olof Perssons köp och övertog gård 5.62 med naborätt. Vid uppbudet den 16.8.1697 sades Johan Funke genom klander och förening av Olof Persson köpt tomt och stenhus beläget vid östra lilla hamnen på hörnet emellan Funkes nu nyligen sig tillhandlade gård och Funkes bakgård i söder.

Som ovan nämnts var den ursprunglige ägaren till hörntomten Johan Adriansson och hans fastighet sades vara belägen ”mellan *Bertel Larsson* vid lilla hamnen”, vilket bör innebära, att Bartel

Larsson ägde den baktomt, som låg öster om hörntomten och som senare ägdes av *rådman Olof Simonsson*. 1676 erlade Olof Simonsson tomtpengar till Tyska kyrkan för en halv tomt vid Stora Hamnen. I och med att Johan Funke 1697 köpte såväl Olof Simonssons f d gårdar som hörntomten, kom dessa fastigheter att dela öden. 1747 sades baktomten hålla 87'×19' och i öster gränsa till *handlanden Magnus Wetterquists* gård.

16.8.1697: Handelsmannen Johan Funke lät första resan lagbjudas en tomt och ett stenhus beläget vid östra lilla hamnen på hörnet mellan Johan Funkes nyligen av rådman *Amia* inköpta hus och gård (som hade tillhört Olof Simonsson och på vilket fasta erhöles samma dag) på norra sidan och Funkes bakgård å östra sidan, som han genom klander och sedermera företagen förening köpt av handelsman Olof Persson för 3 000 d smt.

Handelsmannen Johan Funke avled i mars månad 1701. När hans änka Elisabeth Matthiasdotter Rambeau, dotter till handlanden *Matthias Assmundsson* och *Brita Hansdotter*, den 16.10.1702 avvittrade sina söner *Johan Fredrik* och *Gustaf Carl* för omgifte med handlanden Gabriel Wadst representerades Johan Funkes mor *Ragnila Funke* i Vänersborg av sonen *Gustaf Funke*. Ragnila Funke var som änka efter Nils Gierdin verksam som faktor vid befordrandet av järnet förbi Korsberga och Vänersborg nedåt älven. Gabriel Wadst avled redan 1703 och Elisabeth Rambeau gifte sedan om sig med handlanden Lars Hansson Liedgren (son till *Hans Mattsson*). Lars Hansson Liedgren erhöil 1684 burskap som handlande. Blev 1701 löjtnant i borgerskapets kår och 1712 kapten. Installerades som rådman 4.6.1717, avgick 31.12.1718. Ägde en tid 6.14 Han begravdes den 31.3.1728 men bouppteckning förededdes först 20.6.1737. Förmögenhet 56 467 daler 11 öre smt. Hus och gård vid *Stora Hamnen* mellan krigskommissarie Hohenthal i öster och president Rambeau i norr 5 600 daler (övertogs av sonen Hans). 1/2 av säteri rusthållet Jonsered med melioration av laxfiske, i 1/2 frälsehemman Götebo etc. Tapeter: ett garnityr franska i salen 25 daler, ett randiga i salskammaren 8 daler, ett i dagligkammaren 12.

Före äktenskapet med Elisabeth Matthiasdotter Rambeau hade han varit gift med Maria Jönsdotter död 1705, dotter av handlanden *Jöns Andersson* i Högen och *Cecilia Svensson* (en av dennes döttrar var g amiralitetskapten *Hans Wulff* och en annan med handlanden *Cornelius Torsson*). Avvittring efter henne ägde rum 18/12 1705 till barnen i detta gifte *Hans*, *Ragnila* och *Marie*, alla små och omyndiga, ägde då hus o gård i staden. (se Berg I:2, 447).

1728 värderas avlidne handlanden och rådman Lars Hansson Liedgrens två gårdar, den ena på Stora Hamngatan och den andra på Östra Hamngatan.

1730 omtalas som boende i gårdarna rådman Liedgrens änkefru med *boddrängen Hans Jonsson* samt vågmästare Lidbergs änka. Bouppteckningen efter Elisabet Matthiasdotter Rambeau 28.4.1737 slutar med en behållning av 21 789 daler 7½ öre (Liedgren) smt. Bland tillgångarna förekommer huset vid Stora Hamnen ”med i rummen befintliga tapeter” 4 450 daler. Det övertogs av Elisabeth Rambeaus och Lars Hansson Liedgrens son Jacob Liedgren, som var ägare 1745. 7.11.1748 uppbjöds handlanden Jacob Liedgrens fasta egendom bestående av sten- o trähus på Stora Hamngatan som komme att den 6 febr. 1749 försäljas på offentlig auktion till kreditörernas avbetalande.

Gårdarna ”på *Stora Hamngatan* och *norra* sidan i hörnet intill Östra Hamnen” köptes av *handl Hans Ellgren*,

som erhöil fasta 26.4.1749. Den ena tomten intill Ellgrens hus höll 90' i bredd åt Stora Hamnen och 38' i bredd till Östra Hamnen. Den andra till Wetterquists längd 87', bredd 19'. Hans Ellgren

erhöll burskap som handlande 7.12.1735. Ägde 1761 hus o tomt i hörnet vid Stora Hamngatan mellan *handl Olof Rommel* o *And Sjöbergs* hus, värt 14 500 d smt. G m Anna Elisabet Jörgensson, dotter av *Maria Jörgensson*. Bou efter hustrun 22.1.1761 (nettobehållning 17 180 d smt) (se Berg II:3–4, 230).

Hans Ellgren avled 1759 (begr. D 9.9.1759, Fel i reg? 1769?) Tomtöreslängden anger honom som ägare 1765). Avl handl Hans Ellgrens stenhus i hörnet av Stora Hamngatan och Ö hamnen värderas med bryggpanna och tapeter 1772. Huset i hörnet på Stora Hamngatan mellan pastor *Wallerius* och Fru *Ratterberg* ärvdes av hans barn Lars, Johan, David Adolf och Fredrik Ellgren. Dessa pantsatte 1.6.1774 för sterbhusets skuld på 1 700 d smt till *direktör Martin Holterman* deras efter deras sal fader handelsman Hans Ellgren ärvda hus och gård på Hamngatan i hörnet mellan *prosten Wallerii* å ena och Fru *Ritterbergs* hus och gård å andra, som tillfallit dem i moderne- och fädernearv.

Gården säges 1775 ägas av framl handelsman Hans Ellgrens sterbhus och 1785 till hälften av Herr Lars Ellgren och till hälften av handelsman Martin Kullman.

17.9.1789 omtalas en flera gånger uppskjuten auktion av herrarna Ellgrens vid Stora Hamnen vid Lejonbryggan belägna och för skuld utmäta hälft i hus och gård, bestående av mindre våningar.

5.62 uppbjöds den 18.1.1790 av handelsman Peter Militz, som när han blev medlem av handels-societeten den 25.2.1777 hade tjänat 14 år i handeln: 4 år i Ulricehamn hos handlanden Joh. Gustaf Militz, på tredje året hos Joh Nic. Söderberg i Göteborg, hos Olof Kihlbaum i fyra år, hos Johan Sebastian Seidenzopf i två år och mamsellerna Wetterling i tre år. Burskap som handlare i Göteborg erhöll han den 6.6.1777. 1790 omtalas han också 9.35.

Uppbud av *dir Gustaf Schiller* den 13.6.1796 och Ständernas bank den 11.2.1799.

I tomtöreslängden betecknas gården 1800 som varande grosshandlaren och brukspatron M Holtermans Söners hus (värderat 5000 rdr).

Stadskirurg Anders Brulin uppbjöd 5.62 gården den 2.1.1804 men redan den 18.3. och 15.4.1805 uppbjöds 5.62 av handelsman Olof Sandahl, som var ägare 1807.

Olof Beckman (uppbud 28.8.1809) var född 9.5.1767 (son till handl *Hans Jacob Beckman* o *Christina Eleonora Åhman*). Död 1837. Burskap som handl 12.12.1794, blev 1798 preussisk konsul, riddare av Vasaorden. Kallas 1835 f d konsul. G Sofia Hjort född 17..., död 15.11.1812. Bou efter henne 25.8.1813 upptar grundmurat stenhus och tomt n:o 62 i V roten vid Norra Hamngatan med åbyggnad av två mindre gårdar 20 000 rdr banco m.m. (Berg I:1, 90).

Senare uppbud av 5.62

handl.Jonas Dahlander	1.2.1830
slaktaremäst.O Andersson	1.7.1839 och 7.4.1851
handl L A Pettersson junior	9.3.1857
handl Julius Lindström	8.6.1857

